

Høringsuttalelse om forslag til forskrift om undervisnings- og forskningsstillinger og rekrutteringsstillinger – Forskerforbundet ved Høgskolen i Innlandet (FF-HINN)

Førstelektor/dosentstigen og førsteamanuensis/professorstigen

FF-HINN støtter at det åpnes for overgang mellom de to kombinerte stigen på samme nivå (førsteamanuensis-førstelektor og dosent-professor).

Vi støtter også at muligheten for å søke opprykk er utvidet, ved at også midlertidig ansatte og folk i lavere stillingsbrøk (men ikke bistillinger) kan søke, under forutsetning av «minimum ett år før ansettelsesperioden går ut».

Det er samtidig viktig at både karriereveien som førstelektor/dosentstigen og førsteamanuensis/professorstigen anerkjennes som like vesentlige for høyere utdanning. Både forskning- og utviklingsarbeid/FOU og kunstnerisk utviklingsarbeid/KU er viktige elementer her. Utvikling av undervisning og utdanning, videreutvikling av studenters opplevde kvalitet i studier, bidrag til demokratiserende og inkluderende undervisning, utvikling av relevans for og engasjement for samfunn og næringsliv kan synliggjøres i den nye forskriften parallelt med forskning og kunstnerisk utviklingsarbeid.

Opprykk til førsteamanuensis

Kritikken mot doktorgradsprogrammene har handlet om at deltakerne får en snever kvalifisering og lite arbeidslivsrettet kvalifisering. Realkompetansebedømmelse er et hevdvunnet fenomen som det virker urimelig å ta bort for høgskole/universitetslektorer som har gjort forskningsarbeid uten støtte i et program eller stipender. Søkere til realkompetansebedømmelse har imidlertid erfaring fra høyere utdanning og har utviklet kompetansen mens de har stått i krevende undervisningsstillinger. Dette er kompetanse som bør gis like god sjanse til opprykk og ikke begrenses til stillingsvurdering.

Krav om tilleggskompetanse for ferdige doktorgradskandidater kan være riktig dersom kandidatene i sin kvalifiseringsperiode får anledning til å delta i det som kalles «karrierefremmende arbeid» (s.43). Institusjonene oppfordres også til å etablere karriereveiledning for stipendiater. Kurs i pedagogisk basiskompetanse, veiledning, vurdering, formidling og fleksibilisering av undervisning bør være klare alternativer som kandidater kan delta på både mens de holder på med, og/eller etter avlagt ph.d.-grad.

Krav til utdanningsfaglig kompetanse

Det er et sterkt ønske at direktoratet sørger for at lærestedene utvikler likelydende krav til utdanningsfaglig kompetanse blant annet for å sikre større forutsigbarhet i ansattes mobilitet i sektoren. Ulikhetene i finansiering mellom de gamle og de nye universitetene er så vidt skeiv, og en videreføring vil med stor sannsynlighet øke ulikheter i sektoren. I høringsnotatet skrives det på side 25: «Kravene til utdanningsfaglig kompetanse skal imidlertid være minst på nivå med

kravene i någjeldende forskrift.» I gjeldende forskrift omtales et kurs på 200 timer med tilføyelse om at søkere kan vurderes for realkompetanse ervervet gjennom kurs eller erfaring med undervisning. Dette kravet bør konkretiseres videre – som minstekrav. I Sverige og Finland har man f.eks. spesifisert kravet til henholdsvis 15 og 60 studiepoeng, altså 400 timer og 1600 timer. Det framstår defensivt å ikke kreve mer enn 200 timer, og heller ikke gi eksempler på dette kravet.

Det foreslås en 2-årsfrist for opparbeiding av kompetanse og den ansatte pålegges plikt til å gjennomføre dette, og institusjonen har plikt til å legge til rette for kompetansehevingen. Det er store ulikheter i tolkningen, da noen tolker 2-årsfrist som frist til å melde sin interesse og melde seg på. Vår forståelse er at programmet bør være fullført innen to år. I forslaget heter det også at «Den ansatte må også gis tilstrekkelig tid til å skaffe seg den nødvendige kompetansen» (s.27.). Mange arbeidsledere ber sine ansatte om å gjennomføre kurset utenfor arbeidstid, eller som del av sin forskningstid, noe som er svært uheldig.

For å videreutvikle samarbeid og koordinering av undervisning når en skal løse mer komplekse utdanningsutfordringer og veiledningskompetanse etter kvalitetsreformen, samt veiledningskompetanse for forskerutdanning anser vi det ikke som hensiktsmessig at kravene om mer utdanningsfaglig kompetanse for professorer forkastes. Da førstelektorer, dosenter og universitets/høgskolelektorer utgjør om lag 1/3 del av UFF-tilsatte betyr det at ca. 10500 i professorstigen står for en meget stor andel av undervisningsvirksomheten. I dette løpet er kompetanseutvikling på forskningssiden av deres virksomhet høyt prioritert, og det forekommer paradoksalt at ikke deres undervisningsvirksomhet skal utvikles tilsvarende.

Språkkrav i kombinerte stillinger og rekrutteringsstillinger

Forskerforbundet ved HINN gir ikke en uforbeholden støtte til språkkravene av følgende årsaker:

- 1) Prinsipielt framstår det som uproporsjonalt å forskriftsfeste absolutte kompetansekrav til språkkunnskaper for en enkelt stillingsgruppe som ingen andre i staten har.
- 2) Vi mener det finnes særskilte tilfeller hvor kompetansekravet ikke er nødvendig (eks. undervisere i fremmedspråk).
- 3) Et absolutt krav kan ha uheldige økonomiske og juridiske konsekvenser, og med tanke på internasjonalisering og arbeid med en felles europeisk grad er dette på kollisjonskurs med utviklingen i sektoren ellers.
- 4) Det er ulike hensyn å ta ved ulike institutter, fakulteter og avdelinger, og derfor er det et behov for en mekanisme som åpner for mangfold.

Språkkravet for stipendiater og postdoktorer er meget inngripende og lite formålstjenlig og dette bør fjernes. Dersom dette innføres vil det i svært stor grad gå utover det faglige arbeidet i ph.d.- og postdoktorløpet som er viktige rekrutteringsstillinger i UH-sektoren.

På vegne av styret i lokallaget/Dearvvuodaiguin

Elverum 19.april 2024,

Bente Ovedie Skogvang

Hovedtillitsvalgt Forskerforbundet ved HINN/Dutkiidsearvi HINN